

A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság
3.P.XXI.20.144/2009/22.

Független Rendőr Szolgálat Központi Koordinációs Iroda
Érk.: 2010 JAN 04
Iktatószám: h-350-10/2010.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Budapesti XX. XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság

dr. Oláh Tamás (1388 Budapest, Pf. 52.) jogtanácsos által képviselt
felperesnek

dr. Kőfalvy Balázs (1243 Budapest, Pf. 629.) ügyvéd által képviselt
alperes ellen

kártérítés iránt indított perében meghozta a következő

Í t é l e t e t

A bíróság kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.227.880 Ft (egymillió-kettőszázhuszonhétézer-nyolcszáznyolcvan forint) tőkét, ennek 2005. július 6. napjától a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 60.908 Ft (hatvanegyezer-kilencszáznyolc forint) perköltséget.

A bíróság a fentieket meghaladóan a keresetet elutasítja.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 21.473 Ft (huszonegyezer- négy százhetvenhárom) - 4.294 Ft áfát tartalmazó – ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget.

A bíróság kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a magyar államnak - külön felhívásra - 56.760 (ötvenhatezer-hétszázhatvan) Ft eljárási illetéket.

A bíróság megállapítja, hogy a 201.240 Ft (kettőszázegyezer- kettőszáznegyven forint) eljárási illetéket az alperes személyes költségmentessége folytán a magyar állam viseli.

Az ítélet ellen a kézhezvételtől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye amelyet a Fővárosi Bírósághoz címezve, de a jelen bíróságnál kell 3 példányban írásban benyújtani.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy ha a fellebbezés csak a kamatra, a perköltség viselésére vagy összegére vonatkozik, vagy csak a teljesítési határidővel, a részletfizetés

engedélyezésével kapcsolatos, vagy csak az ítélet indokolása ellen irányul, tárgyalás tartását kérhetik, illetve a fellebbezési határidő lejárta előtt előterjesztett közös kérelmük alapján a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálása kérhető.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy amennyiben a fellebbezésben vitatott érték a 200.000.- Ft-ot, vagy a kereseti kérelemben megjelölt követelés 10%-át nem haladja meg akkor fellebbezni csak az első fokú eljárás lényeges szabályainak megsértésére, vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással lehet. Ilyen hivatkozás hiányában a fellebbezést a másodfokú tanács elnöke hivatalból elutasítja. A másodfokú bíróság az ügy érdemében tárgyaláson kívül határoz, a felek bármelyikének kérelmére azonban tárgyalást tart.

A tárgyalás tartását a fellebbező fél a fellebbezésben kérheti.

A másodfokú eljárásban új tények állításának, illetve új bizonyítékok előterjesztésének nincs helye, kivéve, ha a tények előadására, illetve bizonyítékok előterjesztésére az első fokú eljárásban a bíróság eljárási szabálysértése vagy téves jogalkalmazása miatt nem kerülhetett sor.

Ha a fellebbezés a megjelölt hivatkozást nélkülözi a másodfokú tanács elnöke a fellebbezést hivatalból elutasítja.

I n d o k o l á s

A felperest, mint a BRFK beosztású munkavállalóját a munkáltatói jogkörgyakorlója 2005. január 10. napján – a felperessel szemben kötelezettség megszegésének alapos gyanúja miatt indult fegyelmi eljárásban – szolgálati viszony megszüntetése fenyítéssel sújtotta. Egyúttal felperest a beosztásából a fegyelmi eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette.

A felperes a határozattal szemben panaszt terjesztett elő, melyet Budapest rendőrfőkapitánya határozatával elutasított. A határozat rendelkező részében tájékoztatta a felperest, hogy a határozat ellen annak kézhezvételétől számított 30 napon belül keresettel fordulhat a Fővárosi Munkaügyi Bírósághoz. A határozatot a felperes 2005. április 22. napján átvette.

A felperes 2005. május 19. napján írásbeli meghatalmazást adott az alperes, mint ügyvéd részére, hogy a másodfokú fegyelmi határozattal szemben a Munkaügyi Bíróság előtt keresetet indítson és őt képviselje.

Az alperes felperes képviseletében 2005. május 24. napján nyújtotta be a keresetlevelet, melyet a Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 4.M.200956/2005/2. számú végzésével a Pp. 130. § (1) bekezdés i.) pontja alapján idézés kibocsátása nélkül elutasított, hivatkozással arra, hogy a jogi képviselő által benyújtott keresetlevél nem tartalmazta a Pp. 121. § (1) bekezdés f.) pontja szerinti nyilatkozatot, hogy a felek közötti jogvitában volt-e folyamatban közvetítői eljárás.

A végzés ugyanakkor tájékoztatta a felperest, hogy a Pp. 132. § (1) bekezdése szerint a keresetlevél beadásának jogi hatályai fennmaradnak, ha a felperes az elutasító határozat jogerőre emelkedésétől számított 30 nap alatt a keresetlevelet szabályszerűen benyújtja, vagy követelését egyéb úton szabályszerűen érvényesíti.

A végzés 2005. július 6. napján – fellebbezés hiányában – jogerőre emelkedett.

A fegyelmi eljárással egyidejűleg az alperessel szemben ugyanazon tényállás alapján szolgálatban kötelességszegés büntette miatt büntetőeljárás is indult, melyben a számú határozat alapján a nyomozást – mert a cselekmény nem bűncselekmény – 2005. áprilisában megszüntették.

A Katonai Főügyészség számú 2005. május 20. napján kelt határozatával a nyomozást megszüntető határozatot hatályon kívül helyezte és a büntetőeljárás folytatását rendelte el.

A Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa a büntetőeljárás számmon folytatta le, mely eljárásban a felperest szintén az alperes képviselte.

A bíróság 2006. március 29. napján, 15. szám alatt hozott első fokú ítéletével a felperest bűnösségét mondta ki szolgálatban gondatlanságból elkövetett kötelességszegés vétségében, ezért megrovásban részesítette.

Az ítéletet a másodfokú bíróság számú végzésével felperes vonatkozásában helybenhagyta, így az 2006. szeptember 6. napján jogerőre emelkedett.

A felperes a Fővárosi Munkügyi Bíróság 2005. július 6. napján jogerőre emelkedett végzését követően 2006. március 28. napján számmon újabb keresetlevelet nyújtott be a korábban benyújtott keresettel megegyező tartalommal. A bíróság a pert 2006. július 10. napján hozott 5. sorszámú végzésével a Pp. 157. § a.) pontja alapján – a Pp. 132. § (1) bekezdésére és 130. § (1) bekezdés h.) pontjára visszaulással megszüntette, melyet a másodfokon eljárt Fővárosi Bíróság a 2006. december 13-án kelt végzésével helybenhagyott.

A felperes 2005. január 10. napjától 2006. július 10. napján tartott tárgyalásig nem vállalt munkát, majd ezt követően – tekintettel arra, hogy a rendőrállományba való visszahelyezésére kilátás már nem volt – kezdeményezte munkáltatójánál a szolgálati viszonya közös megegyezéssel történő megszüntetését.

Felperes szolgálati viszonya munkáltatóval történt közös megegyezés alapján 2006. október 15-i hatállyal megszűnt.

A felperes ezt követően 2006. októberében tudott a Budapest Áruházban elhelyezkedni.

Felperes módosított keresetében 1.061.750 Ft tőke és annak 2005. szeptember 10. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte az alperest kötelezni vagyoni kártérítés jogcímén, továbbá 500.000 Ft és annak 2005. szeptember 10. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest nem vagyoni kártérítés jogcímén perköltségigénye volt.

Vagyoni kártérítési igényét a 2005. január 10-től 2006. július 10. napjáig elmaradt minimálbérben jelölte meg, hivatkozással arra, hogy felperesnek alperes mulasztása miatt kiesett munkabére keletkezett, alperes mulasztásai – jogellenes magatartás – a munkügyi eljárást feleslegesen elhúzták, miközben ha az alperes legalább időben őszintén feltárja mulasztását, felperes mintegy másfél évvel korábban intézkedhetett volna az új munkahely keresésére.

Nem vagyoni kártérítési igénye jogalapjául arra hivatkozott, hogy az alperesi magatartás miatt feleslegesen elhúzódnó eljárás létbizonytalanságban és megtévesztésben tartotta a felperest.

Az alperes a kereseti kérelmet jogalapjában és összezszerúségében is vitatta, perköltségigénye volt.

Nem vitatta az alperes a mulasztást abban, hogy a munkaügyi kereset objektív perindítási határidejét az alperes elmulasztotta.

Vitatta azonban azt, hogy a mulasztás alperesnek felróható lett volna, állítása szerint a munkaügyi kereset indításhoz szükség volt iratokra, amelyekre alperesnek is várakoznia kellett, tehát a mulasztásban felperesi közrehatás is volt.

Vitatta továbbá azt, hogy okozati összefüggés lenne felperes kára és alperesi mulasztás között. Egyrészt arra hivatkozással, hogy a büntető bíróságok jogerősen bűnösnek találták felperest, bűncselekmény elkövetése viszont megalapozhatja legsúlyosabb fegyelmi szankció alkalmazását, így a jogerős büntetést tulajdonképpen jóváhagyta a fegyelmi büntetés jogosságát, azaz lehetetlenné tette felperes jogviszonyának folytatását.

Vitatta továbbá az okozati összefüggést másrészt azért, mert amennyiben a munkaügyi per folyt volna, a felperes szolgálati jogviszonya fennállására tekintettel munkát az idő alatt sem tudott volna vállalni.

A nem vagyoni kártérítési igényt is vitatta, állította, hogy nincs jogellenesség és felróhatóság, alperest nem tévesztette meg semmivel, így jogalap nélküli a nem vagyoni kártérítési igény.

A kereset részben alapos.

A bíróság megállapította a becsatolt okiratok alapján, hogy felperessel mint a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjával szemben fegyelmi eljárás indult, melynek eredményeként szolgálati viszony megszüntetése fenyítéssel sújtották.

Felperes a határozat ellen panasszal élt, majd miután e panaszt Budapest rendőrfőkapitánya elutasította, a másodfokú határozattal szemben a felperes keresettel kívánt élni.

A bíróság megállapította, hogy erre vonatkozólag adott a felperes írásbeli meghatalmazást az alperesnek, mely a munkaügyi perben való eljárásra jogosította fel.

Megbízási szerződés a bíróság részére a peres eljárás során nem állt rendelkezésre – alperes azt becsatolni már az idő távlata miatt nem tudta – azt azonban alperes sem vitatta, hogy felperes megbízásából a munkáltatói határozat elleni munkaügyi eljárásban járt el, illetve a felperest az ellene indult büntetőeljárásban képviselte.

Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. tv. 1. §-a és 3. § (2) bekezdései szerint „az ügyvéd a hivatásának gyakorlásával – törvényes eszközökkel és módon – elősegíti megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését”.

„Az ügyvédnek hivatását a legjobb tudása szerint, lelkiismeretesen, a jogszabályok megtartásával kell gyakorolnia, tevékenységében köteles mindenkor az ügyvédi hivatáshoz méltó magatartást tanúsítani.”

A Ptk. 39. § (1) bekezdése szerint aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni.

Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy a bíróság azokat valóban fogadja el.

A bíróságnak a kereseti kérelem jogcímére tekintettel vizsgálnia kellett, hogy a kártérítési felelősség négy szükségszerű eleme: jogellenes magatartás, felróhatóság, kár, illetve a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés fennállnak-e.

A bíróság mindenekelőtt felperes meghatalmazása alapján alperes magatartásának jogellenességét vizsgálta. Ebben a körben megállapította, hogy alperes, mint ügyvéd – aki a jogszabályok ismeretével rendelkezik – eljárását az 1998. évi XI. tv. fent idézett rendelkezésein felül az adott esetben alkalmazandó anyagi jogi és eljárásjogi szabályok határozzák meg.

Jelen esetben az 1952. évi III. tv. (Polgári perrendtartás) és az 1992. évi XXII. tv. (Munka Törvénykönyve), illetve a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. tv. rendelkezései szem előtt tartásával kellett volna eljárnia. Azzal azonban az alperes a másodfokú rendőrségi határozattal szemben a keresetlevelet – felperes nevében – 30 nap elteltével nyújtotta be, így a elkésett, továbbá a keresetlevél a Pp. 121. § (1) bekezdés f.) pontja szerinti nyilatkozattételt sem tartalmazta) – jogszabályba ütköző, azaz jogellenes magatartást követett el.

Az alperes jogellenes magatartása továbbá, hogy a számú keresetlevelet elutasító határozat jogerőre emelkedését követően – 2005. július 6. – az újabb keresetlevelet a Pp. 132. § (1) bekezdésében foglalt határidő alatt nem terjesztette elő. Jogszabályba ütközött továbbá, hogy ugyanakkor a keresetlevelet a fenti végzésben foglalt bírói kioktatás ellenére az előzővel egyező hiányos tartalommal, további jogszabály által lehetővé tett határidő hiányában az előző – számú – határozat jogerőre emelkedését követő több mint 9 hónap elteltével 2006. március 28. napján 22.M.1853/2006. szám alatt újból előterjesztette, holott erre már jogszabályi lehetőség nem volt.

Ezen túlmenően értelmű sem volt az 1996. évi XLIII. tv. 146. § (2) bekezdés a.) pontja szerint, melynek értelmében a fenytetés jogerős, ha az első fokú fegyelmi határozat ellen panaszt, vagy a másodfokú határozat, illetve a miniszter által hozott határozattal szemben a nyitva álló határidőn belül nem nyújtottak be keresetet, a határozat közlésének napjával.

Fentiek miatt a bíróság megállapította, hogy az alperes – általa sem vitatottan – munkaügyi eljárások kapcsán jogellenes magatartást követett el.

A bíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy felperesnek vagyoni kára keletkezett-e.

Ennek vizsgálatánál az 1996. évi XLIII. tv. rendelkezéseiből indult ki.

Az 1996. XLIII. tv. (Hszt) 119. § (1), (2) bekezdés fegyelem sértést követ el és fegyelmi eljárás keretében felelősségre kell vonni a hivatásos állomány tagját, a szolgálati tevékenysége során a szolgálati viszonyával kapcsolatos kötelezettségét vétkeesen megszegi fegyelmi eljárás keretében kell el bírálni a hivatásos állomány tagjának azt a szabálysértését, amelyet szolgálati helyen vagy a szolgálattal összefüggésben követett el.

Hszt 123. § (1) bekezdés: "A hivatásos állomány tagjával szemben a következő fenyítések alkalmazhatók:

h.) pont szolgálati viszony megszüntetése

Hszt 53. § f.) pontja a szolgálati viszony megszűnik, ha szolgálati viszony megszüntetése vagy lefokozás fenyítés kiszabásával.

Hszt 132. § (5), (7) bekezdés a szolgálati viszony vagy lefokozás fenyítés kiszabása esetén a hivatásos állományút fel kell függeszteni a határozathozattól az eljárás jogerős befejezéséig terjedő időre.

(7) Aki beosztásból felfüggesztés hatálya alatt áll a felfüggesztés napjától hatósági jogkörét szolgálati előjárói/feljebbvaló jogait nem gyakorolhatja, szolgálati okmányait és fegyverét beszolgáltatni köteles, szolgálati helyére csak az állomány illetékes parancsnok előzetes engedélyével léphet be.

Hszt 107. § (1) bekezdés A hivatásos állomány beosztásából felfüggesztett, előzetes letartóztatásban, illetve lakhely elhagyási tilalom alatt lévő vagy ideiglenes kényszer gyógykezelés alatt álló, továbbá a szabadságvesztés büntetését katonai fogházban töltő tagjának távolléti díj jár, amelyet a munkáltató jogkörgyakorló előjáró legfeljebb 50 %-kal csökkenthet. A teljes illetményt vissza kell tartani a szolgálati viszony megszüntetés vagy lefokozás fegyelmi fenyítés kiszabásáról szóló munkáltatói intézkedés jogerősre emelkedéséig.

A bíróság a peres eljárás során beszerzett fegyelmi iratokból a felperessel szemben folyamatban volt fegyelmi eljárás során hozott . Fe - 2005. január 10-én kelt - határozatban megállapította, hogy a felperest – a szolgálati viszony megszüntetése fenyítésről hozott határozattal egyidejűleg – fegyelmi eljárás jogerős befejezéséig felfüggesztették és teljes illetménye visszatartását rendelték el.

A peres iratok között 20. sorszám alatti – a bíróság megkeresésére a felperes volt munkáltatója válaszát tartalmazó – okirat is ezt támasztja alá, miszerint 2005. január 10-től felperes fel volt függesztve beosztásából 2006. október 15. napjáig, illetmény visszatartás mellett.

Fentiekből következően felperes munkabérből nem részesült, így jövedelem kiesése, azaz kára keletkezett.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

A bíróság vizsgálta, hogy a felperes a jogszabályban előírt kárelhárítási, kárenyhítési kötelezettségének mennyiben tett eleget.

Az 1996. évi XLIII. tv. 65. § (2), (5) bekezdései szerint a hivatásos állomány tagja csak engedéllyel létesíthet olyan munkavégzéssel járó egyéb jogviszonyt, amely a hivatásos szolgálattal, illetve a szolgálati beosztással nem összeférhetetlen. Vezető beosztású személy – a (4) bekezdésben foglaltak kivételével – munkavégzéssel járó egyéb jogviszonyt nem létesíthet.

Nem adható engedély, ha a munkavégzéssel járó egyéb jogviszony a társadalmi szervezetben való részvétel, vagy tisztségviselés ellentétes a fegyveres szerv feladataival, vagy a szolgálat

kötelességszerű, pártatlan és befolyástól mentes ellátását, illetve a fegyveres szerv tekintélyét veszélyezteti.

A 9/1997. (II.12.) BM rendelet 34. § (1) bekezdése szerint a hivatásos állományba tartozással összeférhetetlen munkavégzéssel járó – így általában, amely az állomány tagjának szolgálati tevékenységével érintett szervvel létesítendő, valamilyen hatósági vagy felügyeleti tevékenységgel összefüggő, illetve az állampolgárok felé irányuló szolgáltatással kapcsolatos tevékenységgel jár, vagy a szolgálati hely és a tevékenységet biztosító szervezet között gazdasági, elszámolási jogviszony áll fenn – egyéb jogviszonyt az állomány tagja nem folytathat.

Fentiekből következően a perbeli időszakban hatályos jogszabályi rendelkezések szerint a hivatásos állomány tagja munkavégzéssel járó egyéb jogviszonyt – fenti jogszabályi keretek között – csak engedéllyel létesíthetett. Felperes állította, - alperes nem vitatta -, hogy a jogszabályi rendelkezésekkel szemben a gyakorlat az volt, hogy kizárták a további munkaviszony létesítésének lehetőségét.

A perben kihallgatott tanú, aki a perbeli időszakban is a felperes munkáltatójánál személyügyi előadó volt – megerősítette ezen felperesi állítást, miszerint a rendőrkapitányság vezetője munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony létesítését, szolgálati viszony fennállása alatt – ezen belül a beosztásból felfüggesztés ideje alatt – a rendőrség hivatásos állományú tagjai részére egyetlen esetben sem engedélyezte. A tanú megerősítette, hogy erről a gyakorlatról tájékoztatták a felperest is, aki szorító anyagi helyzete miatt további munkalehetőséget szeretett volna keresni.

A tanú szavahihetőségéhez a bíróság álláspontja szerint kétség nem fért, ezért a bíróság tényként fogadta el, hogy az alperes a szolgálati viszonya fennállása alatt felfüggesztése időtartama alatt is munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt nem létesíthetett, melyből a szolgálati viszonyából kiesett jövedelmét pótolhatta volna.

Ezt követően a bíróság vizsgálta, hogy alperes jogellenes magatartása felróható volt-e, illetve okozati összefüggésben állt-e a felperest ért kárral.

A bíróság ebben a körben nem fogadta el alperes azon – felperes által vitatott – védekezését, miszerint az első munkaügyi keresetlevél késedelmes beadásában felperesi közrehatás is volt.

A Pp. 164. § (1) bekezdésének megfelelően alperes ezt nem bizonyította, azon túlmenően a 2005. május 19. napján – az ügyvédi meghatalmazás keltével azonos időpontban kelt – keresetlevél hivatkozása szerint tartalmazta a szükséges okiratokat, a késedelmes benyújtás tehát ennek nem tudható be.

Felróható is volt – a keresetindítási határidő elmulasztása miatti jogellenességen túl – alperes ügyvédi magatartása, mivel a még határidőben megírt keresetlevelet saját hibájából határidőben nem nyújtotta be, ugyan így csak alperes saját magatartásának tudható be – neki felróható – hogy a keresetlevelet elutasító határozat jogerőre emelkedése után határidő alatt nem nyújtott be újabb – hiánypótoló – keresetlevelet.

Nem osztotta továbbá a bíróság alperes álláspontját abban a tekintetben, hogy a büntetőeljárásban alperest elítélték, eleve lehetlenné tette szolgálati viszonya folytatását. Helyesen hivatkozott a felperes a Hszt 119. §-hoz fűzött BH 2002.327. számú határozatra, miszerint ha szolgálati viszonnal összefüggő vétkes kötelezettségszegés miatt a fegyelmi eljárás mellett büntetőeljárás is indul, annak tárgya a büntetőjogi felelősség, melytől

függetlenül folyik a fegyelmi eljárás és az ebben hozott határozat elleni jogorvoslata esetén szükségszerűen a munkaügyi eljárás – melynek feladata a szolgálati viszonyból folyó felelősség megállapítása.

A bíróság megállapította továbbá, hogy helytálló azonban azon alperesi hivatkozás a fenti ismertetett jogszabályi lehetőségek és a rendőrségi gyakorlat egybevetéséből megállapíthatóan, hogy felperes munkavégzése a szolgálati viszonya alatt – így a szolgálati viszonya tárgyában hozott fegyelmi határozat jogerős elbírálásáig – lehetetlen volt. Ezt figyelembe véve a munkaügyi per jogerős befejezéséig akkor lehetne megállapítani, hogy a felperes az alperes mulasztása – jogellenes magatartása - miatt nem részesült munkabérben, ha felperes bizonyítani tudta volna a munkaügyi per felperesre kedvező kimenetelét.

Alperes jogellenes magatartása (mulasztása) és felperes kára (jövedelem kiesése) közötti okozati összefüggés azonban a Hszt. 146. § (2) bekezdéséből következik.

A Hszt. 146. § (2) bekezdés szerint: „ A fenyítés jogerős, ha
a., az első fokú fegyelmi határozat ellen panaszt, vagy a másodfokú határozat, illetve a miniszter által hozott határozattal szemben a nyitva álló határidőn belül nem nyújtottak be keresetet, a határozat közlésének napjával.
b., a panaszt vagy a keresetet visszavonták a visszavonás napjával.
c., a bíróság a másodfokú határozat, illetve a miniszter, képviselőtestület (közgyűlés), polgármester (főpolgármester) határozata ellen benyújtott keresetet jogerősen elbírálta, a jogerőre emelkedés napjával.

A bíróság álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a másodfokú fegyelmi határozat ellen a nyitva álló határidőn belül nem nyújtottak be keresetet, így lényegében a Hszt. 146. § (2) bekezdés a.) pontja értelmében a fenyítés jogerőre emelkedett, azaz felperes szolgálati viszonya megszűnt a másodfokú határozat közlésének napjával (2005. április 22.). Tekintettel azonban arra, hogy a Munkaügyi Bíróság a számú perben nem elkésetttség miatt, azaz nem a Pp. 130. § (1) bekezdés h.) pontja alapján utasította el a keresetlevelet, felperesnek további lehetőséget nyújtott a Pp. 132. § (1) bekezdéséről való tájékoztatással a munkaügyi eljárásra, ezért a bíróság a fegyelmi határozat jogerőre emelkedése szempontjából c.) pontot vette figyelembe.

Alperesnek a Hszt. 146. § (2) bekezdés c.) pontjából következően tudnia kellett, hogy a másodfokú fegyelmi határozat ellen benyújtott kereset jogerős elbírálásával, a jogerőre emelkedés napjával (2005. július 6.) a fenyítés jogerős lett, azaz a Hszt. 53. § f.) pontja értelmében felperes szolgálati viszonya megszűnt.

Ezt kellett volna alperesnek közölni a felperessel és annak munkáltatójával is azért, hogy felperes munkaviszonya a munkaügyi előírásoknak megfelelően lezárásra kerüljön.

Ezzel szemben alperes több mint 8 hónapot várt, majd teljesen értelmetlenül és hiábavalóan újra beadta az újabb keresetlevelet, holott tudnia kellett, hogy ezzel felperes szolgálati viszonya már nem állítható helyre .

Emellett a fegyelmi iratok közt fellelhető számú 2006. április 5-én kelt rendőrfőhadnagy jelentéséből megállapíthatóan alperes – irodavezetője útján – felperes munkáltatóját arról tájékoztatta, hogy a jogorvoslati időn belül felperes keresetlevelét

kiegészítve újra benyújtották a Fővárosi Munkaügyi Bíróságra, ezáltal a munkaügyi per folyamatban van.

A fentiekből következően alperes magatartása miatt felperes munkaviszonya lezárásra munkáltatójánál nem került, így felperes sem tudott újabb munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt létesíteni, ezáltal jövedelem kiesése keletkezett.

A bíróság mindezek alapján megállapította, hogy alperes kártérítési felelőssége fennáll.

A Ptk. 355. § (1) bekezdése a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

(4) bekezdés: kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A bíróság megállapította, hogy 2005. július 6. napja az az időpont, amelytől kezdve alperes magatartása fent kifejtett magatartása miatt nem tudott a felperes munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyt létesíteni, így elmaradt vagyoni előnye legalább a havi minimálbérnek megfelelő összeg. A minimálbér havi összegét 2005. évben 57.000 Ft-ban, 2006. évben 62.500 Ft-ban vette figyelembe a bíróság, így 2005. július 6-tól 2005. december 31. napjáig 332.880 Ft-ot ($5 \times 57.000 = 285.000 + 0,84 \times 57.000$ július hóra eső 47.880).

A bíróság továbbá 2006. január 1-től 2006. július 10. napjáig 395.000 Ft jövedelem kiesést állapított meg ($6 \times 62.500 \text{ Ft} = 375.000 \text{ Ft} + 0,32 \times 62.500 \text{ Ft}$ (2006. július hóra eső) = 20.000 Ft. Összesen tehát 2005. július 6-tól 2006. július 10-ig 727.880 Ft összegű vagyoni kártérítési igényt a bíróság megalapozottnak talált és annak megfizetésére az alperest kötelezte.

A bíróság a nem vagyoni kártérítés iránti igény megalapozottságát vizsgálva megállapította, hogy azzal, hogy 2005. július 6-át követően alperes nem bizonyította, hogy tájékoztatta volna a felperest arról, hogy szolgálati viszonya helyreállítására további jogszabályi lehetőségek miatt kilátás nincs, - a fent hivatkozott 2006. április 6-i rendőri jelentésből következően épp ennek ellenkezőjéről adott tájékoztatást - ezzel az eljárást feleslegesen elhúzta, mellyel a bíróság álláspontja szerint is létbizonytalanságban és megtévesztésben tartotta a felperest. Ezen túlmenően alperesnek a munkaügyi perekben megvalósított többszörös mulasztása a fegyelmi ügyében hozott másodfokú határozat elleni jogorvoslati lehetőségétől fosztotta meg felperest, attól, hogy kiderülhessen, hogy a vele szemben kiszabott szolgálati viszony megszüntetése fenyítés fegyelmi büntetése és ebből eredő munkavégzés alóli felfüggesztése jogellenes-e vagy sem, azaz a felfüggesztése időtartamára visszatartott szolgálati viszony alapján járó munkabér jár-e a felperesnek vagy nem.

Mindezekből következően a bíróság a felperes nem vagyoni kártérítés iránti igényét jogalapjában megalapozottnak találta, összecszerúségében nem tartotta eltúlzottnak, ezért annak megfelelő összegben nem vagyoni kártérítés címén az alperest marasztalta.

A bíróság a perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdésének megfelelően határozott és a peres feleket pernyertességük, pervesztességük arányában (0,78%-0,22%) a perköltség megfizetésére kötelezte.

A bíróság felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték viselésére a 6/1986. (VI.26.) IM r. 13. § (2) bekezdése alapján a pervesztesség arányában a felperest

kötelezte, a pervesztessége arányában a személyes költségmentességben részesült alperest terhelő eljárási illeték viseléséről a rendelet 14. §-a alapján határozott.

A felperesi és alperesi jogi képviselők jogtanácsosi és ügyvédi munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM r. 3. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a.) pontja alapján állapította meg.

Budapest, 2009. december 4.

Dobainé dr. Kelemen Judit sk.
bíró

A kiadmány hitelével:

